

Тема номера: Усі барви світу

РЕДАКЦІЯ VERBUM

27 КВІТНЯ 2023

Шановні читачі!: Плануючи цей випуск «Вербуму» — сонячний, весняний, післявеликодній — ми думали про щось радісне й соковите, як сам квітень. Ми хотіли поговорити про відтінки повсякденних досвідів — хрумкіт яблука, запах вишневого цвіту, прогулянки калюжами в яскравих гумових чоботях — які бодай ненадовго наповнюють втіхою і нагадують, що цей минуций світ довкола теж повний сенсу і краси.

Ґустав Клімт, «Садок із соняшниками», 1907 рік

Проте в розмові про всі барви світу, звісно, не можна оминати й тих найтемніших.

Випуск розпочинається статтею Ольги Герасименко, яка зауважує, що в кольоровому, повному відтінків світу все-таки залишаються ще й однозначно чорне і біле. У нас було достатньо часу, щоб зрозуміти, що є ситуації, у яких чорно-білий погляд — це не про спрощення й умовність, а про свободу й виживання. І тим цікавіше зараз осмислювати тексти, які виразно відрізняють світло від темряви: від книги Буття до «Пісні льоду і полум'я».

Ірина Старченко пише про барви, що стають нашим мечем і щитом у боротьбі з ординською пільмою — не тільки метафоричною, а й цілком буквальною, згадаймо-бо, як заповзяті росіяни намагалися лишити нас без струму й тепла в найдовші зимові ночі. Адже «байдуже, який саме устрій має недемократична й невилітна держава: вона завжди занурена в сірість, бо намагається притлумити перш за все вияви особистої свободи — навіть у таких дрібничках, як стиль одягу, колір волосся і нігтів, кількість сережок у вухах та в інших частинах тіла, дизайн житла, крамниці, офісу». І хоча може здаватися, що це суцільні витребеньки, не варті уваги під час війни, саме крізь них прозирає наша воля до життя й любов до світу.

Фольклор теж пам'ятає силу дрібного й буденного. Софія Вдовченко розповідає про казкових антагоністів, яких зазвичай нескладно упізнати (вони рідко вирізняються особливою вродою — внутрішня потворність накладає відбиток на зовнішній вигляд), та трохи важче перемогти. Аби боротися з пільмою та її представниками, головним героям казок доводиться братися за неможливі завдання, хитрувати, жертвувати речами й бажаннями — але ніщо, зрештою, не подіє, якщо бракуватиме світлого серця і звичайних людських чеснот.

Аліна Петраускайте замислюється про кольори, яких сповнене християнство, і підказує оптику, крізь яку їх добре видно. «Яскравість квітів — противага до холоду та сірості гробниці. Тут оселилась смерть. Однак ненадовго: недільний світанок сповістить радісну новину, що Христос воскрес. І барвистий світ стає ще яскравішим, коли проходить крізь темряву. Наша радість набуває соковитих кольорів, коли завершується час смутку; вогонь обіймів розпалюється ще більше, коли довго переживали розлуку з улюбленою людиною; блиск свободи стає сильнішим, коли розбиваємо кайдани гріха та неволі».

А на завершення випуску Ірина Максименко нагадує про те, що навіть — і надто — в такі страшні часи, як наш, необхідно дбати про себе. Навіть тим із нас, хто в тилу думає: «Та що я, мені нормально, он хлопці й дівчата на фронті...» — також треба пам'ятати про своє здоров'я, фізичне і психічне. Тим більше, що прийоми самопідкування зовсім прості, «бо турбота про себе є одним із вимірів покликання людини, а не чимось із позначкою "люкс"».

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**